

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupen JUDr. Milošem Klímou, advokátem se sídlem Praha 10, Moskevská 64, proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2003, č. j. 26 Ca 161/2002 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou kasační stížností dne 30. 4. 2003 domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2003, č. j. 26 Ca 161/2002 – 21, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 4. 2002 č. 440 226 060.

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 4. 2002 byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod z důvodu nesplnění podmínek § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění. Žalovaný správní orgán toto své rozhodnutí odůvodnil tím, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 4 ze dne 28. 2. 2002 se stal žalobce plně invalidním podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. ode dne 11. 2. 2002. Doba pojištění potřebná pro nárok na plný nebo částečný invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 roků, přičemž potřebná doba pojištění se zjišťuje z období před vznikem plné nebo částečné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků počítaných zpět před vznikem plné nebo částečné invalidity. V rozhodném období před vznikem plné invalidity, tj. od 11. 2. 1992 do 10. 2. 2002, žalobce získal pouze 4 roky a 235 dní pojištění.

Proti tomuto rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení podal žalobce opravný prostředek. Městský soud v Praze rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 13. 3. 2003 tak, že žalobu zamítl. Soud měl za prokázané, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí byl u žalobce neurastenický syndrom u nevyrovnané osobnosti s kverulatořními postoji a nyní i účelovými tendencemi, které Posudková komise MPSV ČR v Praze 2 hodnotila podle kapitoly V, položka č. 4 písm. b) přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., v platném znění, s procentní mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 15-20 %, maximem tj. 20 %. Posudková komise se zabývala zdravotním stavem žalobce na svém jednání dne 13. 12. 2002 a posléze dne 12. 2. 2003, přičemž zpochybnila věrohodnost psychologického nálezu a psychiatrického vyšetření žalobce ze dne 11. 2. 2002, kterým byl stanoven den vzniku plné invalidity žalobce posudkovým lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 4 dne 28. 2. 2002, neboť věrohodnost těchto vyšetření je snižována skutečností, že jejich obsah nekoresponduje s obsahem dekursových záznamů z téhož pracoviště. Navíc z obsahu dokumentace z psychiatrického odd. Ústřední vojenské nemocnice v Praze 6, kterou si Posudková komise vyžádala, je zřejmé, že žalobce je veden s diagnózou neurastenie a nejsou zmínky o projevech organického postižení, a že tedy vyšetření ze dne 11. 2. 2002, jež byla pořízena z podnětu lékaře PSSZ, nevystihují skutečný zdravotní stav žalobce a jeho zdravotní postižení nadhodnocují, aniž by se dostatečně přihlíželo k opakovaně dokumentovaným klinickým projevům. Po provedeném řízení a hodnocení důkazů proto Městský soud v Praze shledal rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení jako věcně správné a zákonu odpovídající a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce (stěžovatel) v kasační stížnosti napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2003 a uvádí, že důvodem podání kasační stížnosti jsou závažné nedostatky jak v hodnocení jeho zdravotního stavu, tak i v následném rozhodování v rozporu se skutečností. Uvádí, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 4 ze dne 28. 2. 2002 byl shledán plně invalidním ode dne 11. 2. 2002, a přesto Posudková komise MPSV ČR v Praze 2 hodnotila pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti pouze 20 %. Z těchto důvodů stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Neshledal, že by řízení před soudem bylo zmatečné nebo bylo zatížené vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, nebo že by šlo o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Po posouzení věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého soudního spisu, resp. z protokolu Posudkové komise MPSV ČR v Praze 2 (za účasti posudkového lékaře a psychiatra) ze dne 13. 12. 2002 Nejvyšší správní soud zjistil, že závěry psychologického a psychiatrického vyšetření stěžovatele ze dne 11. 2. 2002 provedeného v Ústřední vojenské nemocnici včetně úvodního jednání lékaře PSSZ dne 10. 1. 2002 (dokončeno dne 28. 2. 2002) nejsou kompatibilní s obsahem dokumentace téhož odd., jak jej protokolovala Posudková komise MPSV ČR v jiném složení v posudku dne 26. 6. 2000. Prezентují psychický stav stěžovatele jako závažnější, než zřejmě

ve skutečnosti je a na jejich podkladě byl stěžovatel uznán plně invalidním, přestože Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 13. 6. 2001 ukončil řízení, v jehož průběhu bylo potvrzeno rozhodnutí ČSSZ z roku 1997, že stěžovatel není invalidní ani částečně invalidní. Podle výsledků lékařských vyšetření a posudkového zhodnocení u stěžovatele se nejedná o duševní chorobu, nýbrž o vleklou neurotickou reakci u anormální afektivně labilní osobnosti s účelovými tendencemi.

Z posudku Posudkové komise ze dne 12. 2. 2003 dále Nejvyšší správní soud zjistil, že v průběhu lékařského psychologického vyšetření dne 23. 1. 2003 stěžovatel projevoval zjevnou neochotu ke spolupráci při vyšetření, v testových metodách se projevy této neochoty zvýraznily až k přímému odmítnutí, a proto nebylo možno realizovat kompletní a validní psychologické vyšetření. Podle Posudkové komise MPSV ČR z chování posuzovaného bylo možno usuzovat na zvýšeně dráždivou a kverulatozně paranoidní osobnostní dynamiku, v.s. i situačně provokovanou a na neochotu přijmout podmínky standardního psychologického testování. Posudková komise ke dni vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ – tedy ke dni 4. 4. 2002, hodnotila zdravotní stav stěžovatele podle kapitoly V, položka č. 4 písm. b) přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., v platném znění, s procentní mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 15-20 %, maximem tj. 20 %. Posudková komise tak zpochybnila věrohodnost psychologického nálezu a psychiatrického vyšetření stěžovatele ze dne 11. 2. 2002, který byl posudkovým lékařem PSSZ stanoven jako den vzniku plné invalidity stěžovatele, neboť věrohodnost těchto vyšetření je snižována skutečností, že jejich obsah nekoresponduje s obsahem dekursových záznamů z téhož pracoviště. Navíc z obsahu dokumentace psychiatrického odd. Ústřední vojenské nemocnice, kterou si Posudková komise MPSV ČR vyžádala, je zřejmé, že stěžovatel je veden s diagnózou neurastenie a nejsou zmínky o projevech organického postižení, a že tedy vyšetření ze dne 11. 2. 2002, jež byla pořízena z podnětu lékaře PSSZ, nevystihují skutečný zdravotní stav stěžovatele a jeho zdravotní postižení nadhodnocují, aniž by se dostatečně přihlíželo k opakovaně dokumentovaným klinickým projevům.

Stěžovatel v kasační stížnosti neuplatňuje výslovně žádný důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s., uvádí pouze, že v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze spatřuje závažné nedostatky v hodnocení jeho zdravotního stavu, jakož i v následném rozhodování v rozporu se skutečností. Z dalšího obsahu podání vyplývá, že ve skutečnosti dovozuje důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. týkající se jiné vady řízení před soudem. Soud posuzuje tvrzené důvody kasační stížnosti podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a) poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo b) je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek.

Podle ust. § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb. činí potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků. Podle odstavce 2 potom se potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem plné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem plné invalidity. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv

období deseti roků dokončeném po vzniku plné invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.

Jestliže v době podání žaloby bylo nesporné, že stěžovatel je plně invalidní a sporné bylo pouze stanovení vzniku jeho plné invalidity, tak po dokazování provedeném Městským soudem v Praze byla zpochybněna i samotná plná invalidita stěžovatele, když pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl hodnocen Posudkovou komisí MPSV ČR 20 %.

Stěžovatel ve svém podání napadá rozpor mezi odbornými lékařskými posudky, nicméně se nevyjadřuje ke svému odmítnutí komplexního psychologického vyšetření dne 23. 1. 2003, když z posudku Posudkové komise MPSV ČR ze dne 12. 2. 2003 je zřejmé, že právě nedostatek tohoto vyšetření a skutečnost, že ho odmítl, ovlivnil hodnocení stěžovatelova zdravotního stavu. Stěžovatel se ve svém podání soustřeďuje na vnější stránku rozhodnutí ČSSZ o zamítnutí jeho žádosti o plný invalidní důchod, tj. na sociální dopady.

Nejvyšší správní soud má na základě posudku Posudkové komise MPSV ČR v Praze 2 ze dne 12. 2. 2003 za prokázané, že nelze dovodit vznik plné invalidity stěžovatele před přede dnem 11. 2. 2003, naopak jím bylo prokázáno, že stěžovatel k době vydání správního rozhodnutí plně invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. nebyl, neboť jeho pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 20 %. Tento posudek považuje Nejvyšší správní soud za úplný ve svých skutkových zjištěních a přesvědčivý v jeho posudkových závěrech, neboť komise pro vypracování posudku měla k dispozici dostatečnou zdravotní dokumentaci, funkční zhodnocení zdravotních potíží stěžovatele je s touto dokumentací v souladu a s otázkou data vzniku plné invalidity, respektive se samotnou její existencí, se komise řádně vypořádala.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal v postupu a rozhodnutí žalovaného správního orgánu, ani v postupu a rozhodnutí Městského soudu v Praze stěžovatelem tvrzenou nezákonnost spočívající v jiné vadě řízení. Za této situace nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. 9. 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu